Перець

№ 18 (461)
РІК ВИДАННЯ XXI
ВЕРЕСЕНЬ
1961
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Малюнок і текст В. Литвиненка

Хто з мечем ступав на наші пороги—
Той лишав на них і роги і ноги...

...А як ще кому заманеться—
То й йому того не минеться!

Агітплакат В. ЛИТВИНЕНКА

ПЛАКАТ
№ 104
СПІЛКИ ХУДОЖНИКІВ УРСР

Наші маяки

ВАСИЛЬ МУЗИЧЕНКО

Добра слава ширяться про старшого майстра Дніпровського алюмінієвого заводу, Героя Соціалістичної Праці Василя Васильовича Музиченка.

Ходить майстер в добрій славі,
Познайомтеся, будь ласка:
У великій нашій справі
Є його вагома частка.

Бо хоча сам алюміній
Не важкий, це річ відома,
Та зате по всій країні
Дуже роль його вагома.

КОСТЯНТИН КИСЛЯКОВ

Герой Соціалістичної Праці, токар-карусельник Харківського турбінного заводу імені Кірова Костянтин Сергійович Кисляков ось уже понад десять років носить почесне звання «Кращий токар Харкова». До відкриття XXII з'їзду КПРС він вирішив виконати завдання семирічки.

Десять літ уже він
Із добротної нашої сталі
Для потужних турбін
Виробляє чудові деталі.

В тих деталях нема
Десять років ніякого браку.
Бо герой недарма
Наступа на халтуру всіляку.

Дружні шаржі К. ЗАРУБИ.
Текст Ю. КРУГЛЯКА
та Д. МОЛЯКЕВИЧА.

Здоровенькі були!

Лист керівним товаришам
з Міністерства освіти УРСР

Здоровенькі були, шановні товариші!

Не знаю, що ви на це скажете, як ви на це зреагуєте, але мені давно вже хочеться порушити одне питання, яке входить у компетенцію саме вашого міністерства.

Слухайте, в чім річ.

Пішла моя онука, шановні товариші, в дитячий садок. Якось питаю її:

— А скажи мені, Ольцю, як твій садочок зветься?

— А-а-а я не жнаю.

— Як так не знаєш? А ти поспитай свою вихователькy, от вона тобі й скаже. Поспитай, а ввечері мені скажеш,

Увечері питаю:

— Ну, скажи, Ольцю, дідові, як же зветься ваш дитячий садочок?

— Марія Іванівна кажали... Марія Іванівна кажали... Ой, жабула.

— От тобі й маєш! А ти подумай, Ольцю, пригадай.

Напружило дитя всю свою пам'ять, стоїть, плямкає губками, пригадуючи, і, з рештою, таки згадало.

— Номел двісті тлидцять тли жветься наш садочок.

Аж піт у дитини на лобі виступив, а я подумав: лишенько моє, як же «неудобоваримо» наші дитячі заклади названо! «Дитячий садок № 233», «Дитячі ясла № 137»...

Я розумію і сприймаю номер на дверях тюремної камери, на «входящих» і «виходящих» паперах, на дверях палати в лікарні, ну й скрізь, де це необхідно, де це має сенс, але коли я йду по вулиці міста й читаю вивіску: «Середня школа № 49» — мене починає сіпати і я мимоволі починаю чортихатися.

Ну, невже в нас, скажіть мені, шановні товаришочки, забракло славних людських імен, якими можна було б наректи всі наші школи?

Але повернемось до номерних дитячих ясел і садочків.

Не будемо зараз думати та гадати, якому це чиновному дяді збрело в голову нумерувати дитячі заклади на зразок військових частин, а давайте краще поміркуємо, як їх треба було б називати.

Мені здається, що було б куди емоційніше, педагогічніше й ліричніше, коли б дитячий садочок «номел двісті тлидцять тли», як каже, ламаючи язик, моя онука, звався, наприклад, «Лісовими дзвіночками». «Дитячий садок «Лісові дзвіночки». Бачите, як гарно звучить! Або: «Дитячі ясла «Орлятка». Або: «Дитячий садок «Соколята». Або: «Дитячі ясла «Червоні маки».

За назвами діло не стане.

Досить одного засідання колегії міністерства, щоб понапридумувати сотні найкращих і найпоетичніших назв.

А якщо вам дуже заніколилось, доручіть це діло малюкам, вони самі з ним прекрасно впораються. Дайте тільки команду.

Тільки, прошу вас, не тягніть, швидше дайте, щоб моя маленька Ольця язика не ламала.

А про школи теж подумайте.

Розномеруйте їх, назвіть їх великими іменами революціонерів, письменників, діячів науки, героїв наших днів.

Так краще й педагогічніше буде.

Вітаю вас од щирого серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Сторож колгоспу «Шлях Леніна» (Чорноморський район, Кримської області) Немов Я. П. та його дружки розкрадають колгоспну кукурудзу.

«КОРОЛІВСЬКІ» ПІРАТИ

КАВУН та Диня

Одного разу Диня кругловида
Звернулася до Кавуна-сусіда:
«Сусіде мій! Погляньте ви у рів —
Ваш пагінок-синок туди забрів!
Він від ровесників відбився
І в будяках із Хмелем подружився.
Від Хмелю ж отого добра не жди,
Глядіть, щоб не було біди!»

Кавун у відповідь промовив так:
«Хай розважається юнак.
А де і як,
не ваше діло!..»
Коли над ланом
літо прошуміло,
До татка Кавуна
Дійшла печальна новина:
Синок, що з Хмелем сплутався ще літом,
Пропав нікчемним пустоцвітом...

Почувши це, Кавун аж затремтів,
Від горя пожовтів,
Гукнув до друзів з нетерпінням:
— Давайте Хмеля вирвемо з корінням,
Щоб він дітей нам не псував!

Отут Кавун, їй-богу, прав!

В. УТКІН.

Полтавська обл.
м. Лохвиця.

О ОКО, ОКО...

Виявляється, що людське око — штука вельми химерна. Воно часом бачить те, чого насправді нема, і, навпаки, не помічає того, що, як кажуть, прямо в око лізе...

От хоч би й таке.

У селі Шевченковому, Звенигородського району на Черкащині, останнім часом виросло кілька нових культурно-господарських закладів: аптека, ветеринарна дільниця, технікум механізації сільського господарства. Все це робота Черкаського облбудтресту, керованого т. Клушкіним. Робота, як запевняють будівельники, капітальна. Є на що глянути!

Отож, давайте глянемо й ми на роботу будівельників. Щоб не блукати манівцями, давайте зорієнтуємося по відомостях облбудтресту, або, як їх тут іменують, — по «процентовках». Це документи, за якими банк видає будівельникам гроші за зроблене.

Беремо в руки «процентовку» і підходимо до технікуму механізації сільського господарства. Читаємо: на спорудження спортмайданчика — площа 2000 кв. метрів — витрачено 12.300 крб. (старими грішми). Тепер переводимо погляд з паперу на будівельний об'єкт.

Але... де він, той об'єкт?

Де, спортмайданчик?

Немає!

На папері спортмайданчик є, а насправді його й сліду не видно, бо його й не думали споруджувати.

Читаємо далі «процентовку»: «Фідерний осередок. На його монтаж і устаткування виплачено 7.100 крб.».

Одверто кажучи, нам не цілком ясно, що то воно за агрегат — фідерний осередок, однак тішимо себе надією, що при наочному знайомстві з ним все з'ясується.

Але наочне знайомство не відбулося. Чому? А тому, що нема на чому зупинити око. Немає «фідерного осередка»! А чого ж, питаємо, він є у «процентовці»? Люди сміються.

— Процентовка, — кажуть вони, — це для банку. Треба ж гроші одержати.

Виходить, що в банку можна одержати гроші на те, чого в природі не існує.

— А так воно й є! — стверджують працівники технікуму механізації. — Ось гляньте навколо, де ви тут у нас бачите замощену територію?

Замощеної території технікуму не видно ані клаптика. А тим часом у документах, поданих будівельниками до банку, сказано, що на цю роботу витрачено 21.700 крб.

А бетонні вази? А скульптури? А озеленення? Де це все?

Усе це... на папері. І за все це будівельники зідрали хороші гроші.

Та хіба тільки це можна побачити, якщо походити по Шевченковому з «процентовкою» в руках...

У грудні 1959 року будівельники здали в експлуатацію аптеку з 34 дефектами, які ще й нині не усунено. Багато, дуже багато ще не дороблено і на об'єктах ветеринарної дільниці.

А на папері — все в ажурі, все «запроцентовано»!

Громадськість села не раз уже зверталася до керівників обласних організацій:

— Колупніть той процент! Придивіться, на чому він держиться!

Та чомусь керівне око не хоче заглиблюватися у будівельні хащі.

Так і хочеться вигукнути: «О око, око... Чом не бачиш ти глибоко?!»

П. ДЕМЧЕНКО,
голова виконкому сільради.
М. ТЕРЕЩЕНКО,
секретар колгоспної парторганізації.

Черкаська область.

Громадянине, ви порушили!..

Трамваї у нашому місті мають одну не зовсім похвальну звичку — вони трішечки-трішечки сходять з рейок.

Буває це не те, щоб кожного дня, а все ж таки частіше, ніж потрібно для нормального руху міського транспорту.

Але цього вечора трамвай, не відхиляючись від залізних рейок і не менш залізного графіка, благополучно прибув на зупинку.

Всі, хто мав вийти, вийшли. Всі, хто мав увійти, — увійшли. І коли вже здавалося, що все в порядку, із задньої (зверніть на це увагу!), із задньої площадки вилетів повновидий чоловік у синьому капелюсі, в рогових окулярах, з шкіряною папкою в лівій руці і з газетою у правій.

Він здивовано і розгублено оглянувся. Не сказав: «Ху, ти, чорт візьми!» Але по обличчю видно було, що подумав так.

Видать, зачитався і прогавив зупинку. А потім схопився і в останній момент вилетів з трамвая, як той корок з пляшки шампанського. Хіба що без такого шику.

Нарешті, отямився і вже було зібрався рушити з місця. Аж тут до нього впевненою хазяйською ходою підійшов худорлявий чоловік. Підніс долоню до форменого кашкета і з холодною ввічливістю, притаманною лише трамвайним контролерам, вимовив:

— Громадянине, ви порушили! З вас — штраф!

Порушник, видно, був людиною кмітливою, бо зрозумів, що справа його безнадійна.

— Скільки з мене?

— Тридцять копійок. Новими, звичайно.

— Будь ласка! Ось вам! — Повновидий простягнув гроші і розгублено промовив: — До побачення! — хоч, як можна догадатися, в цей момент він навряд чи мріяв про ще одне побачення з новим знайомим.

— Одну хвилиночку! — відрізав худорлявий. — Що це значить: «Ось вам»? Це ви не мені даєте! Ясно?! Ось мої документи! — і він витягнув з бокової кишені круглу залізну бляху, на якій було викарбувано: «Контролер № 36».

— Вірю вам, вірю, товаришу контролер! Тільки я дуже поспішаю. Нате вам гроші.

— Не мені, повторюю, — протягнув той, не підвищуючи голосу. — Почекайте! Ви повинні одержати квитанцію.

— Ой, ніколи мені! Пробачте! Товаришу тридцять шість, розірвіть квитанцію! Моя дружина все одно квитанціям не вірить, — спробував порушник жартом розрядити обстановку.

— А мене цікавить не ваша дружина, а порядок! Ясно?!

Худорлявий окинув гордим поглядом людей, що вже почали збиратися навколо. А помітивши, що порушник хоче дати ходу без квитанції, витягнув і підніс до рота міліцейський свисток. Це, як завжди, вплинуло. Повновидий повернувся на місце.

— Дорогий товаришу контролер номер тридцять шість! — порушник хотів розчулити охоронця порядку, назвавши його повним титулом. — Я все усвідомив, слово честі! Але дуже поспішаю. Запізнююсь, розумієте?

— Розумію! Чого ж тут не розуміти?! — повільно тягнув худорлявий. — Поспішаєте, значить... А от порушувати все ж встигаєте.

— Так це ж я випадково... Зачитався... І ось так...

— Ну, ясно, зачитався... Газету читали?!

— Газету!

— Отож то й воно. А от правила користування міським транспортом, мабуть, і не читали?!

— Не читав. Але прочитаю! Обов'язково прочитаю!

Цієї хвилини до зупинки підійшов трамвай.

— Он, дивіться, — протираючи окуляри, сказав повновидий, — інші теж з задньої площадки виходять.

— О, інших ви помічаєте...

— Так. Але ви ніби вже інших не помічаєте.

Відчувалося, що добродушний чолов'яга починає гніватись.

Настала зловісна пауза.

— Так, так, ясно... — опам'ятавшись, промовив контролер. — Значить, зауваження мені робите? При виконанні службових обов'язків?!. Пред'явіть ваші документи!

— Які документи?! При чому тут документи?! Порушив я порядок — вірно. От плачу штраф — і годі!

— Громадянине! Давайте документи! — І контролер номер тридцять шість знову підніс до рота свисток.

Затиснувши між колінами шкіряну папку, порушник поліз у кишеню за документами.

— Ось паспорт, от заводська перепустка, ось довідка з інституту...

— О, то ви ще й вчитесь?! — радісно вигукнув контролер.

— Так, на вечірньому відділенні...

— Що ж, так і запишемо. Студент. Людина грамотна, свідома. Порушили, виходить, свідомо. Складемо актик...

Порушник безнадійно мовчав.

А навколо вже зібралося чимало людей.

Була тут, зрозуміло, і ота, всім знайома, літня тітонька з авоською, та, що не пропустила ще жодної вуличної пригоди. Був тут і той чоловік невизначеного віку, але цілком визначеного ступеня оп'яніння.

Він перший і відгукнувся:

— Слухай, товаришу начальник! Відпусти його. Воно, ясна річ, нашого брата треба вчити. Але ж з ким не буває... Ну, випив чолов'яга. Так за свої ж, не за чужі... І після роботи.

— Хто випив?! Про що ви говорите?! — розгублено зиркнув порушник крізь окуляри на новоявленого захисника. Але той перебив його:

— Ти, любесенький, уже помовч, коли попався. Я вже сам якось з товаришем начальником поговорю за тебе. Товариш начальник хоч і на службі знаходяться, а все ж серце мають, розуміють...

Контролер № 36 щось записував при світлі вуличного ліхтаря.

Народу збиралось усе більше й більше.

Школярі-«зайці» давали пояснення:

— Та нічого особливого. П'яний порушник у трамваї був. Затримали от. Виправдується. Говорить, що після роботи випив. За свої, каже, не за чужі...

А тітонька з авоською не лише пояснювала, а й широко коментувала подію.

— А як же! Всі вони так говорять «за свої», «після роботи»... Ось тільки ці «свої гроші» і не доносять «після роботи» додому. Ні, з такими треба круто. Надто вже порозпускалися... Жінки та діти страждають через таких.

— Що він, кажете, зробив? — запитав хтось. — Жінку з дітьми, кажете, кинув?

— Що зробив, що зробив?! Не знаєте хіба, що п'яний чоловік може накоїти?! А жінка такого хіба втримається?! Я на її місці сама б його кинула, — скипіла хазяйка авоськи.

— Та чого з ним панькатися?! В міліцію його — там розберуться, — гукнули з натовпу.

— А справді, пішли в міліцію!

Це вже сказав сам порушник.

Контролер № 36 спочатку ніби аж здивувався, а потім поклав у кишеню свисток, документи затриманого і махнув рукою:

— Пішли!..

Їх супроводжували жінка з авоською, цікаві школярики і отой п'яненький чоловічок.

...Хвилин через десять контролер номер тридцять шість і повновидий громадянин у рогових окулярах вийшли з райвідділу міліції і розійшлися в різні боки.

До потерпілого підбіг той самий невизначеного віку громадянин, що по п'яній доброті своїй виступав на захист.

— Ну, що, відпустили?

— Відпустили... — не дивлячись на нього, розпачливо пробурмотів повновидий. — Це, кажуть вони, називається ідіотизмом при виконанні службових обов'язків. Це, кажуть, теж порушення — здорового глузду і правил чемності. Але в кодексі, кажуть, про це статті нема. Не передбачені, значить, такі порушення, то й нічого йому не вдієш...

Не розібравшись, про кого, власне, йдеться підпилий полегшено зітхнув:

— І слава богу, що такої статті нема...

Але ж це п'яний сказав.

А коли тверезо глянути?

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

БАЙКИ

СУД

Той суд, що Щуку «утопив»,
Крота судив.
Підземний розбишака розходився:
Там тік прорив, там шлях,
Там погріб завалив на днях.
Ну, де хотів, там рився.
Тут Цап
Його і цапцарап...
Ось слово надають Лисиці:
«Втопить негідника в водиці!»
Та на диби Ослисько став:
«Ми знов повторюєм, — сказав, —
Стару помилку... Хіба забули,
Як Щука нам хвостом махнула?
Його інакше слід карать...
Так, щоб і інші потерпали —
Живцем у землю закопать!»

Й Крота у землю закопали.

Кость ДЯЧЕНКО.

м. Сміла,
Черкаської обл.

БУВАЄ ДРУЖБА ВСЯКА

«Ай-яй-яй-яй! — Пес не шкодує сліз. —
Що бідному мені тепер робити?
Прогавив я. Господар буде бити:
В комору злодій вліз,
Мішок пшениці вкрав,
А я проспав, не покарав...»
Баран: «Бе-е! Чого там побиватьcя?
Пшениці міх?
Дрібниця! Сміх!
По дружбі будем виручатьcя:
Я дуже тим не погрішу,
Якщо пшеничку цю спишу.
А ти, гляди, мовчи, коли до конюшини
Залізу я вечірньої години!»
Баран паперами шу-шу, шу-шу
(На це він перший майстер в світі!),
І вийшло все чистенько в звіті.

Отак воно буває в дружбі,
Де підла совість протистане службі!

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Мал. БЕ-ША.

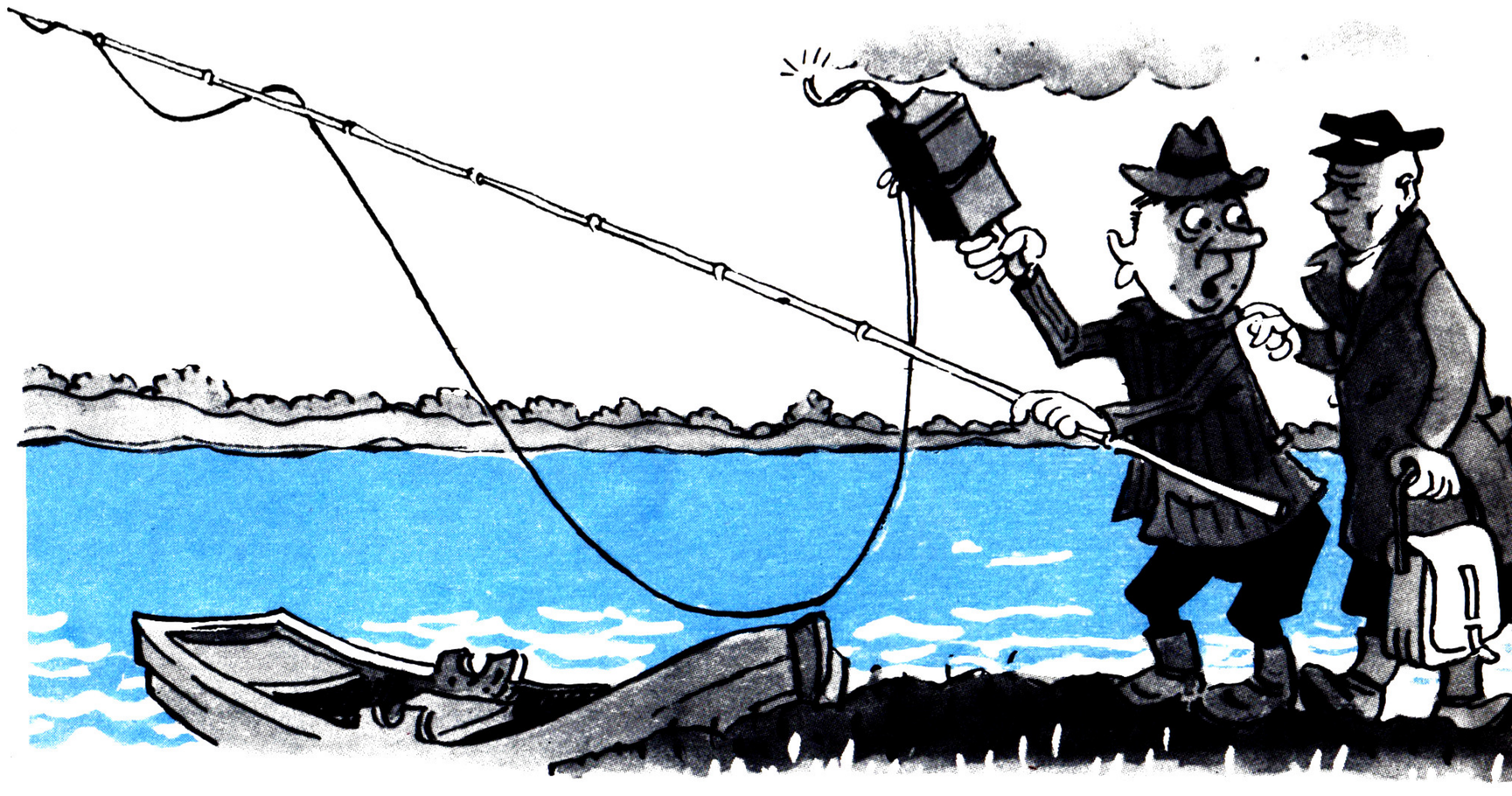

— А на вудочку ж дозволяється!..

„КОРОВА-ВОРОНА“

Колись, пригадується, вже траплялося щось подібне. Одна з дореволюційних газет, інформуючи своїх читачів про коронацію царя, написала, що на нього було «возложено корову». Скандал! Наступного дня редакція просить пробачення у читачів і друкує поправку, в якій говориться, що «возложено корову» — це помилка, треба читати: «возложено ворону». Після цього, розуміється, знявся ще більший скандал. Довелося друкувати поправку на поправку. І, само собою, знову вибачатися перед читачами...

Пригадалося нам усе це недавно, коли ми читали послання дирекції Миколаївського шкіряно-взуттєвого комбінату, адресоване Тамарі Федорівні М. з міста Дніпропетровська.

«Шановна Тамара Федорівна!

Вашого листа з скаргою на низьку якість нашого взуття ми одержали. Просимо нам пробачити...» і т. д. і т. п.

Продемонструвавши свою вихованість, взуттєвики вислали Тамарі Федорівні нову пару черевиків, а скаргу списали в архів.

Та нова пара черевиків, як виявилося, була ще гірша, ніж попередня.

Що робить Тамара Федорівна? Повертає їх шкіряно-взуттєвому комбінатові.

А що роблять керівники комбінату? Вони сідають за стіл і пишуть нового листа:

«Шановна Тамара Федорівна! Вашого листа ми одержали. Нам дуже неприємно, що взуття, яке ми замінили, знову виявилося недоброякісним. Приносимо вам своє пробачення» і т. д. і т. п.

Що ж, пробачення пробаченням. Але треба ж, кінець кінцем, по-справжньому виправити помилку і «возложити корону». Але яку?

«Корона» бракороба, здається нам, буде якраз до лиця керівникам Миколаївського шкіряно-взуттєвого комбінату.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

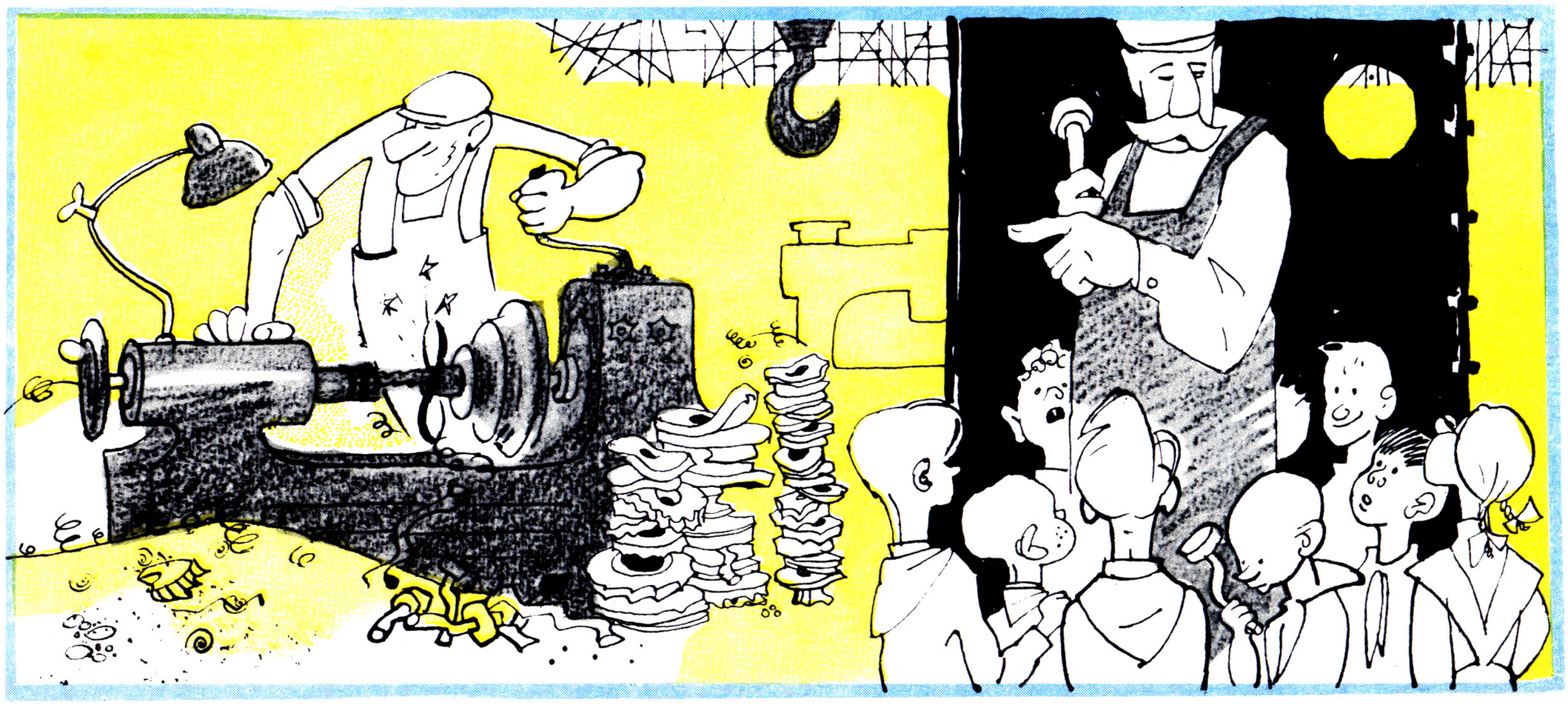

— Вам потрібен металобрухт? Зараз оцей дядя вам його багато наробить.

ЯКЕ ЇХАЛО,
ТАКЕ Й ЗДИБАЛО
— Ей, роззяво, цукор сиплеться!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

На гальмах інтуїції

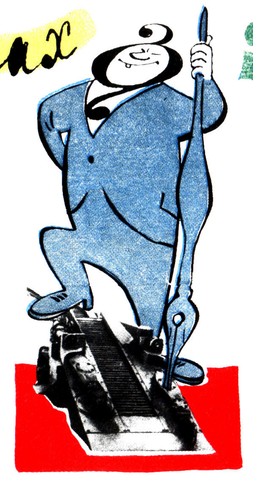

(НАУКОВО-ФАНТАСТИЧНИЙ ФЕЙЛЕТОН)

РОЗДІЛ 1,

в якому дається прозовий виклад науково-технічної поеми

...Шістнадцять конструкторів відділу гірничих комбайнів і навантажувальних машин інституту «Діпрорудмаш» 18 місяців втілювали у цифри, формули і чіткі лінії креслень вузли та параметри нової навантажувальної машини «Кривбас-250». Ліричними криворізькими вечорами у парках і скверах інколи можна було почути:

— Вона прекрасна, як мрія! Маневрена, як конструкторська думка! У неї сталеві лапи і електричні очі!..

Шістнадцять конструкторів натхненно створювали технічну метрику новонародженого агрегату. Кривбас — місце народження і одночасно місце постійної прописки... 250 — кількість тонн руди або породи, яку машина відвантажує за годину... Уся метрика ледве вмістилася на 330 креслярських аркушах А-1. І ось — перший експериментальний зразок. Він могутнім ревом двигунів сповістив про свою появу на світ. Його любовно фотографували в профіль й анфас.

Коротше, настала та урочиста хвилина, коли директор інституту Андрій Йосипович Безлюдько мав усі підстави сказати:

— Товариші, нову високопродуктивну машину «Кривбас-250» створено!

Це було ще у 1959 році...

РОЗДІЛ 2,

який, власне, є репортажем з передових позицій семирічки

Увага! Увага!

Наш мікрофон встановлено на одній з передових позицій семирічки. Адреса її — горизонтальний штрек новобудови, шахти «Гігант-глибока» рудника імені Ф. Дзержинського. Тут працює комуністична бригада Героя Соціалістичної Праці Олександра Ростального. Бійці трудового фронту, прохідники Антон Бережний, Яким Мустяц, Роман Димкович, Василь Іванов, Анатолій Дугінов та Віктор Зеленюк навально штурмують кріпосну стіну породи, за якою ховаються скарби землі. Победитові коронки на двометрових держаках перфораторів під різними кутами вгризаються у земну твердь... Пронизливий акомпанемент пневматики... Гострі промені ліхтарів відбиваються від темних кам'яних стін... Гримлять вибухи. Мирні вибухи звитяжної праці...

А зараз ви почуєте голос прославленого маяка Олександра Ростального:

— У минулому році наша бригада встановила всесоюзний рекорд швидкісної проходки — за місяць ми пройшли 421,8 погонних метрів гірничої виробки. У цьому році теж встановили рекорд, яким похвалитися не можна, а говорити слід. І ми говоримо. І зробилися рекордсменами по балаканині: висловлювались на нарадах, вставляли критичне слово на конференціях, били на сполох у газетах. І всі свої виступи присвятили чудесній машині «Кривбас-250». Давайте нам «Кривбас», і колишній рекорд стане нормою для нас. Хлопців і мене особисто приваблює нині цифра 500 і вище... А машини досі немає. От ми і висловлюємося, і вставляємо критичне слово, і б'ємо на сполох...

— А де ж цю машину можна побачити?

— На Криворізькому заводі гірничого устаткування «Комуніст». Але й там вона існує тільки на папері.

Сигналами маяка нехтувати не рекомендується. І тому, шановні товариші, давайте поцікавимось життям-буттям заводу, який гальмує переможну ходу підземних скороходів.

РОЗДІЛ 3,

в якому документально викладається історія однієї мильної бульки

У багатотиражній газеті «Комуніст» одноіменного заводу досить грунтовно викладено драматичну історію промислового народження «Кривбасу-250». На жаль, працівники її посіли невдячну позицію реєстраторів порожніх обіцянок.

26 січня 1961 року газета інформувала громадськість:

«КРИВБАС-250» — ДО 15 БЕРЕЗНЯ. Наш колектив одержав почесне замовлення — виготовити за проектом інституту «Діпрорудмаш» нову породонавантажувальну машину «Кривбас-250». Завдання полягає в тому, щоб забезпечити випуск першої породонавантажувальної машини «КР-250» до 15 березня, а другої — до 20. Це буде гідним вкладом машинобудівників...» і т. д.

30 березня газета висловилась більш стримано. Гідний вклад вирішили зробити у квітні, про що свідчить рядок з відповідних соцзобов'язань:

«Виготовити навантажувальні машини «Кривбас-250» 2 шт.»

13 квітня газета нагадала:

«НА ЧЕРЗІ — «КРИВБАС-250»

Але, мабуть, черга була дуже далекою, бо 4 травня вміщено знайомий рядок:

«Виготовити у травні дві навантажувальні машини «Кривбас-250».

18 червня газета заговорила афористичними аксіомами, підкріпленими своїми коментарями:

«ДАВ СЛОВО — ДОТРИМАЙ ЙОГО! ВЗЯВ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ — ВИКОНАЙ! І все ж треба сказати, що організацію роботи по виготовленню «Кривбасу-250» було пущено на самоплив. Місяць у місяць бралися зобов'язання, та перевіркою їх ніхто не цікавився. Отже, всі сили на виготовлення гірничорудних агрегатів. У цьому місяці гірники повинні одержати дві породонавантажувальні машини «Кривбас-250».

22 червня газетярі покінчили з меланхолією і песимізмом. В їхніх рядках знову забриніли бадьорі інтонації:

«КРИВБАС-250» БУДЕ!»

У наступні місяці газета вже ніяких прогнозів не друкувала.

Очевидно, у працівників багатотиражки вичерпалися емоції. А, може, їм просто набридла неприваблива роль фантазерів, яку їм уготував директор заводу Петро Петрович Ляпота.

РОЗДІЛ 4,

який присвячено інтуїції Петра Петровича Ляпоти

Петро Петрович ставиться до «Кривбасу-250» підозріло. Його терзають виключно негативні передчуття. Він вбачає у «Кривбасі» не новий зразок високопродуктивної техніки, а щось подібне до небезпечної пекельної машини.

— Ми виготовляємо стандартне і нестандартне устаткування для новобудов семирічки, — похмуро констатує він. — На наші плечі звалено такі велетні, як Центральний і Ново-Криворізький гірничозбагачувальні комбінати шахти «Гігант-глибока», «Гвардійська»... Наші руки перевантажені замовленнями з Угорщини і Чехословаччини, Болгарії і Куби, з Греції і...

Загалом, директор непогано знає політичну карту земної кулі.

— Як бачите, для «Кривбасу» місця на плечах не залишилося, — робить логічний висновок він. — І взагалі, це не наш профіль. Ми виготовляємо ковшові машини, а ця — з лапами...

Петро Петрович нахилився і змовницьки додав:

— Ви навіть не уявляєте, що то значить — поставити на виробництво «Кривбас»... Це — катастрофа! Зрив усіх наших замовлень! Загибель плану!

Потім Петро Петрович узагальнює:

— Інтуїція підказує, що ця справа нереальна... Я не проти ні! Але інтуїція, самі знаєте... Конструкція нова, складна, мабуть, в ній недоліків багато...

perec-ua.
perec-ua.

РОЗДІЛ 5,

в якому ставляться три умови

Отака невесела історія приключилася з «Кривбасом-250» у Кривбасі. І все-таки ми можемо поділити оптимізм заводської газети:

— «Кривбас-250» буде!

А коли? З великою охотою я назвав би точну дату, але не наважуюсь пророкувати. Знаю тільки, що це станеться тоді...

...коли Петро Петрович Ляпота покине покладатися на інтуїцію,

...коли товариші з управління гірничодобувної промисловості Дніпропетровського раднаргоспу почнуть слідкувати за виконанням своїх наказів і розпоряджень.

...коли Криворізький міськком партії непримиримо поставиться до усіх, хто заважає народженню машини для підземних скороходів.

І тоді що мені залишиться? Тільки заздрити тому кореспондентові, якому пощастить першому звітувати суто реалістичним твором про нові рекорди (вже не тільки бригади Ростального), які прийдуть у забої разом з машиною «Кривбас-250».

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Кривий Ріг.

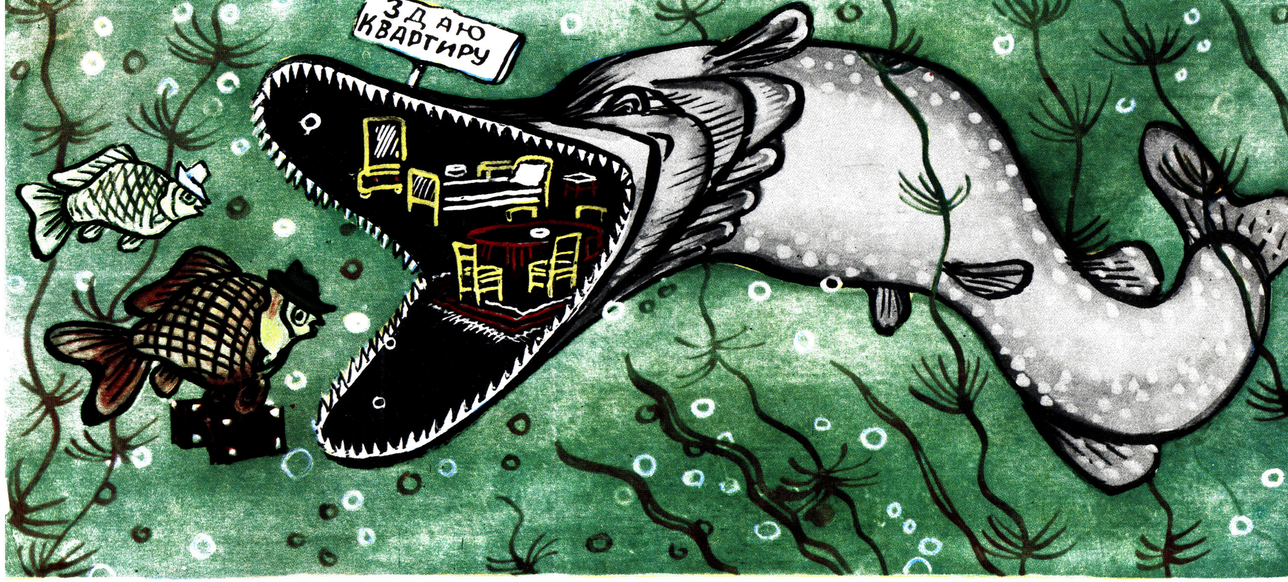

Мал. Л. КАПЛАНА

Без слів.

ЧЕРВ'ЯК І БДЖОЛА

До вулика приповз Черв'як.
— Ну як? Ще дригаєшся, бачу? —
Питає Бджілка.
— Ледь не плачу!
Така мені, повіриш, мука —
Від сонця висиха багнюка!
Порадь, де рятуватися і як?
Що каже в випадках таких наука?..

Ну, чим Бджолі утішить Черв'яка?
Сказала правду, хоч вона й гірка:
— Гай, гай... Тож здавна сказано в науці
(Мо', хто забув — хай пригада):
Все те, що плодиться в багнюці,
На сонці завжди пропада...

М. БАРАНЧЕЄВ.

м. Крижопіль,
Вінницької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Вибачте, я лише заберу свій гвіздок...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

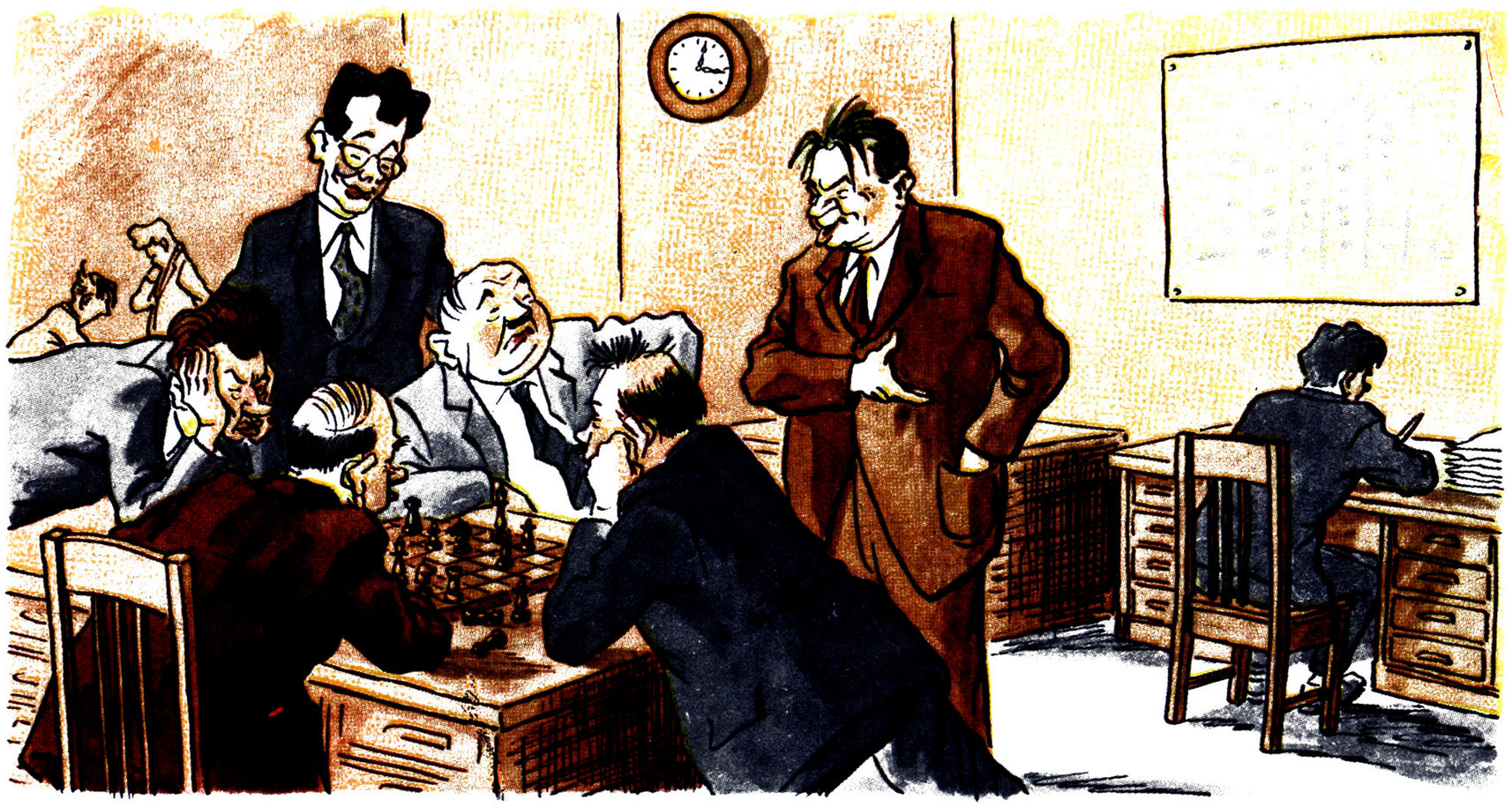

— Навіщо ви його прийняли на роботу: він же не вміє в шахи грати...

На останніх засіданнях «Клубу губителів природи», як це видно з попередніх номерів «Перця», розглядалися в основному заяви спеціалістів по отруєнню риби.

У зв'язку з тим, що таких спеціалістів виявилось чимало, у «Клубі» вирішено організувати для них спеціальну секцію «Рибогубів».

Згідно з статутом Клубу, секція поділяється на дві підсекції — рибогуби-фізики та рибогуби-хіміки. Перші віддають перевагу фізичним методам винищення риби, другі — хімічним.

Керівником підсекції рибогубів-фізиків одноголосно обрано мешканця м. Крюкова (Полтавська область) Булаха Миколу Омеляновича, наглядача Кременчуцької греблі. Цей браконьєр-ентузіаст у вільний від наглядання за греблею час організував дружну бригаду браконьєрів і 27-метровою сіткою та 50-метровим волоком енергійно виловлює рибу в забороненій зоні.

Дві інші кандидатури висунуті секцією «Недругів зеленого друга». Цю секцію теж, певне, доведеться поділити на дві підсекції. І ось чому.

Шевчук Никифір Олександрович, голова колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС (с. Ясенки, Липовецького району на Вінниччині) — прихильник фізичного методу винищення «зеленого друга». Це за його наказом вирубано зелені насадження вздовж шосе Одеса — Вінниця і завдано збитків на 646 карбованців (у нових цінах).

А Сергій Антонович Чміль, директор Пирятинського шкірзаводу (Полтавщина) розправився з зеленою флорою хімічним методом, випустивши на навколишні луки ядучі відходи з заводу. В результаті загинуло колгоспне сіно. Це з вини Сергія Антоновича на заводі вже дев'ять років збираються збудувати відстійники, та все ніяк не зберуться.

Компетентні особи вважають, що і Чміль і Шевчук обіймуть керівні посади в секції «Недругів зеленого друга».

ПРО ДІЛОВУ ДЕРЕВИНУ І НЕ ДІЛОВИХ ЛЮДЕЙ

Ліс — на мові ділових людей — це не те, що шелестить зеленим листям, де співають пташки і водяться різні лисички та зайчики.

Такий ліс ділових людей не цікавить. Для них він напівфабрикат.

Ліс для ділових людей тільки тоді лісом стає, коли його спиляно і в штабелі складено. І вимірюється той ліс уже не гектарами, а кубометрами.

А ще є поговірка така: «За деревами лісу не видно». Так вона не про той ліс, що вже не шумить, а в кубометрах лежить. У всякому разі так вважалося.

А тепер так не вважається. Бо голова колгоспу ім. Жданова, Нововодолазького району (Харківщина) т. Катраченко з січня місяця минулого року не помічає 45 кубометрів лісу, котрий лежить на станції Ордовка. Ліс колгоспові належить, ліс колгоспові привезли, колгоспному будівництву ліс потрібний, а т. Катраченко, певне, не бачить його, бо за півтора року міг би він уже забрати той ліс із станції.

Усяке буває на світі. Трапляється й таке, що люди за деревами не тільки лісу, але й своїх обов'язків прямих не бачать.

Це натяк на директора Городницького лісгоспу (Житомирщина) т. Довгаленка. Зобов'язаний т. Довгаленко відпустити Барашівському міжколгоспбудові (тамтаки, на Житомирщині) 200 кубометрів лісу. А замість того лісу колгоспні будівельники відписки-папірці одержують.

Воно, звичайно, і папір з деревини робиться, але таку деревину діловою не назовеш.

І таку роботу теж.

Народні усмішки

СПІЙМАВ НА БРЕХНІ

Жінка бере в суді розлуку з чоловіком.

— У чому причина розлуки? — запитує суддя.

— Головна причина полягає в тому, що він у мене дурний, як пень.

— А що, хіба ви не знали про це, коли розписувалися? — питає суддя.

— Тоді я не знала...

— А що ви скажете? — звернувся суддя до чоловіка.

А той і каже:

— Бреше, знала вона...

Повідомив О. БРЕУС з м. Шостки, Сумської області.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

В одному Будинку культури було дуже занедбано художню самодіяльність. Директор Будинку, щоб зняти з себе відповідальність, почав кричати на баяніста:

— Ти винен, що немає самодіяльності... Якщо й далі буде така робота, то я тебе зніму. Ось поїду скоро в область і привезу нового баяніста! Годі з тобою панькатись!!!

Баяніст слухав, слухав, а потім і каже:

— Товаришу директоре, якщо поїдете в область за баяністом, то не забудьте привезти з собою і нового директора, а то все одно діла не буде.

Повідомив Г. МАКСИМЕЦЬ з м. Берестечка, Волинської області.

ЯК ДО ЧОГО...

Пішов один чоловік з сином косити. Покосили вони трохи, та й сіли полуднувати.

— Щось мало ми, синку, викосили.

А син:

— Ну, то що ж, тату, ви — старий, я — малий.

Коли уже попоїли, чоловік подивився у порожню торбу і каже:

— Щось багато ми, синку, з'їли.

А син:

— А як же ж, тату, ви — мужчина, і я — мужчина.

Повідомив М. Й. КАПУЛА з с. Калініно, Тульчинського району, Вінницької області.

ЯК ПІП ПРОПОВІДЬ ЧИТАВ

Прийшов піп п'яненький до церкви та й почав проповідь:

— Дорогі парафіяни і парафіяночки! Воїстину велика любов господня до улюблених синів і дочок нашої церкви. Ось наведу приклад. Їде піп Василій на кобилі сивій, кобила упадоша, попа нізвергоша і бисть глас господній з небесі: «Кобило, тпру!»

Стара бабуся плаче:

— А може, отой піп убився, помер!..

— Чи ти, бабо, з глузду з'їхала? Якщо отець Василій убився, навіщо господу богу спиняти кобилу?

Засміялись парафіяни. А один дідусь каже:

— А може, і нам помолитись богу, щоб він і нашому попові сказав «тпру!»

Повідомив Н. М. ХАЄТ з м. Києва.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали
М. БІЛКУН, Я. ВАЛАХ, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.

А ЗАСЬ!

Є у ФРН так зване міністерство у загальнонімецьких справах. У перекладі на звичайну мову ця назва читається так: міністерство у справах шпіонажу, провокацій і диверсій.

А міністром у ньому сидить Ернст Леммер. Для Бонна Леммер справжній скарб. Він рветься, так би мовити, ближче до виробництва: усі його колеги міністри сидять у затишному Бонні, а він із своїм міністерством, з усіма своїми обер-шпигунами, головними провокаторами і найдосвідченішими диверсантами перебрався у Західний Берлін. Чимало виловили його посібників, яких пан міністр перекидав до НДР, але він не дуже журився — усякої наволочі у Західному Берліні є ще досить.

Досвід у того Леммера — величезний. Навчався він своїй справі спочатку у прусській таємній поліції, а потім — у гітлерівському гестапо. Сам Гіммлер йому протегував, а Геббельс відряджав за кордон з особливо важливими дорученнями. Дуже він покладався на Леммера!

Усе це сьогоднішній міністр може, якщо захоче, довести, так би мовити, документально. І особиста справа Леммера збереглася, і всілякі інші документи, і навіть статті Леммера у гітлерівській пресі, бо міністр, крім усього іншого, ще й до журналістики прихильність має. Ретельно, наскільки дозволяв хист, прославляв він у пресі фюрера і діла його.

Коли не стало ні фюрера, ні Гіммлера, ні Геббельса, Ернст Леммер не розгубився, перевернувся на демократа, та ще й християнського, і став товаришем Конрада Аденауера по партії. На благодатному боннському грунті хист Ернста Леммера знову буйно розцвів — таке міністерство очолив!

Та от кажуть, що Леммер, який своєю комплекцією міг би конкурувати з самим Герінгом, останнім часом почав марніти. Перекрили його підопічним дорогу у Східний Берлін. Важче стало Леммерові свій міністерський хліб відробляти. Що не поткне носа у щілину, а йому з демократичного Берліна: — «А зась!».

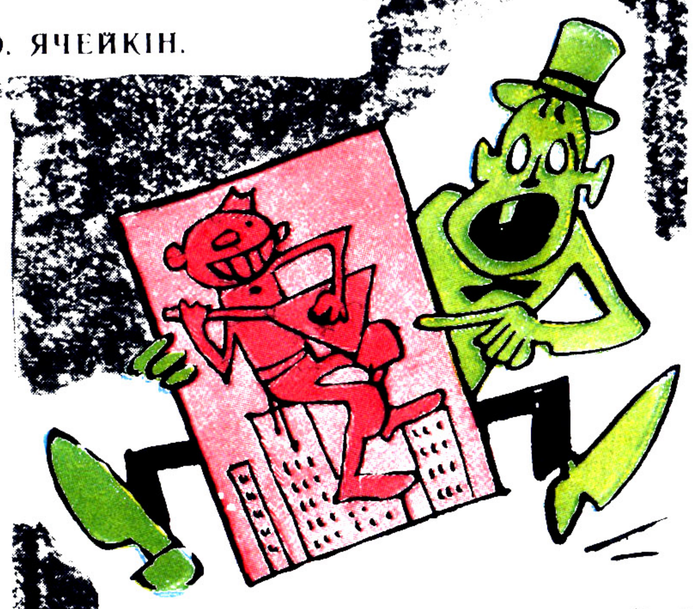

ВИВЕРНУТИЙ КОЖУХ

Ми вже звикли, що за океаном репетують з кожного приводу П'ятирічки наші — більшовицька небезпека. Нова електростанція — підрив західної цивілізації. Гектар піднятої цілини — підкоп під західну демократію. Новий трактор — ніж у спину «вільної» ініціативи. І ось, нарешті, проект нової Програми комуністичної партії — не мало, не багато, а оголошення війни «вільному світові»!

«Коротко кажучи, — верещить газета «Нью-Йорк таймс», старий і вірний слуга монополій, — це оголошення війни вільному світові — воєнної, політичної, економічної і пропагандистської війни!»

Коли вже попала шлея під хвіст, то краще воза побити, ніж зупинитися. «Нью-Йорк таймс» і не думає зупинятися. «Нью-Йорк таймс» лякає своїх читачів вивернутим кожухом. Радянський Союз, — пише він, — має намір використати апарат своєї держави для утвердження комунізму у всьому світі! І, насамперед, в Америці. Бійтеся, американці, бійтеся, американочки!

Здорово втяли! А можна ще краще.

Розходьтеся, панове, по кабінетах або сідайте гуртом. Ручку беріть у праву руку, а вказівний палець лівої руки встромляйте собі або своєму колезі в рота, смокчіть і катайте! Руки перед цією процедурою мити не варто. Чим брудніші руки, тим більше сенсацій насмокчете. Невже розучилися? Нате вам кілька зразків. Можна, наприклад, утяти таке:

«Нашому кореспондентові з великими труднощами вдалося проникнути в таємну комуністичну школу, котра готує комуністичний апарат для наших штатів. У розмові з нашим кореспондентом один з курсантів цієї школи Ваня Іванович Н заявив, що після закінчення школи сподівається одержати призначення на посаду голови Арізонської облспоживспілки (штатспоживспілки)». А далі валяйте за своїми схемами.

А ще краще таке інтерв'ю вліпити:

«У розмові з нашим кореспондентом майбутній комуністичний директор тресту «Головчікагоковбаса» заявив, що в Америці він має намір освоїти новий сорт любительської ковбаси. Ковбаса виготовлятиметься з м'яса престарілих голлівудських кінозірок».

Правда, здорово? У читачів мороз піде поза шкурою, і вони ніколи не пустять комуністичного, радянського державного апарату до себе в Штати.

Можна також розповісти читачам, що, крім солідного державного апарату, в Радянському Союзі йде гарячкова підготовка менш відповідальних кадрів спеціально для Сполучених Штатів.

У Москві, наприклад, відкрито вищі курси завідуючих бензоколонками для шосе Вашінгтон — Нью-Йорк.

У Києві оголошено набір студентів до інституту, що випускатиме барменів і коктельмейстерів.

У Ленінграді швидкісними методами будується приміщення технікуму, який підготує кадри висококваліфікованих мийників вікон у хмарочосах.

І так далі...

Комуністи, мовляв, привезуть готовенький апарат. Американцям навіть вікна мити не довірять. Внаслідок цього зросте безробіття. А висновок — тримайтеся капіталізму, як воша кожуха.

От як треба писати!

СЕЗОН ВИБУХІВ

Про свої пригоди у Парижі містер Сміт не ризикує розповідати при дамах. Він утримується від спогадів також у присутності неповнолітніх. Лише у чоловічому товаристві містер Сміт розкриває шлюзи красномовності:

— Тільки, джентльмени, забудьте про свої нерви. Хоча б тимчасово... Уявіть, чарівний паризький вечір. У ресторані за вашим столиком сидить гарненьке дівча. Шансони, гарсони... І раптом вас частують пластичною бомбою! Жах! На столі — вінегрет з битого скла! У шлунку — осколок бомби!

Джентльмени хапаються за серце і п'ють валідол. А невблаганний містер Сміт веде далі:

— Двоє наших вирішили розважитись у нічних клубах знаменитого району Пігаль. І що ж? Ледве не проковтнули по кулі! Ультра саме почали стріляти в алжірців... Одна міс поїхала в оперу, а привезли її в госпіталь! Ні, я не самовбивця, щоб ще раз відвідати це пекло...

Містер Сміт має рацію. 23 серпня терористи з ультраколоніалістської підпільної організації встановили своєрідний рекорд, вчинивши у Парижі чотирнадцять вибухів і в Алжірі сімнадцять.

Вибухи бомб неоколоніалістів перелякали туристів із США, примусили багатьох з них відмовитися від «паризького літа». Представник французького туристського агентства Жан Сентені намагається їх заспокоїти:

— У туриста не дуже багато шансів стати жертвою політичного безладдя. У нього більше можливостей потрапити під авто, ніж під бомбу...

Де ж логіка? В агітації пана Сентені для американських смітів немає нічого спокусливого. Хіба в Америці така вже складна проблема — стати жертвою вуличного руху? Там навіть своїх бандитів вистачає!

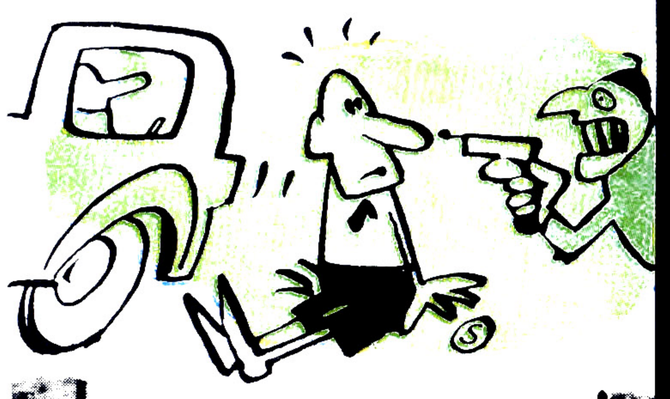

ОВЕЧА СТРАТЕГІЯ

Дортмундська газета «Вестфелі ше рундшау» повідомляє, що західнонімецькі вівцеводи пропонують створити «стратегічний резерв шерсті». На їх думку, тільки форма, пошита з чистої шерсті, може по-справжньому сприяти піднесенню бойового духу солдатів.

Ім до душі воєнний шторм —
Він принесе їм добрий корм,
Бо дасть прибутки вище норм
Овеча шерсть для уніформ.

Із шерсті уніформа ця
Солдату буде до лиця,
І він до самого кінця
Слухняним буде, як вівця.

А ту одежу для війни
Одягнуть їхні теж сини
І на убій підуть вони,
Як туполобі барани.

Та що сини!? Нехай їм грець!
Хай крутить геть усе ломець,
А їм би стригти, бач, овець
Та напихати гаманець!

ХТО БІЛЬШЕ?!

Незабаром у Західній Німеччині мають відбутися чергові парламентські вибори. А поки що іде торгівля депутатськими місцями. Великі концерни, банки і комерційні об'єднання набивають ціни, гризуться за депутатські крісла. Ось який випадок стався недавно на цьому торжищі.

Відомий сталевий концерн Тіссена «пожертвував» у виборчий фонд партії Аденауера один мільйон марок. Після цього у виборчому списковi цієї партії в землі Північний Рейн — Вестфалія на одному з перших місць з'явилося прізвище ставленика концерну, довіреної особи родини Тіссенів — Ганса Діхганса.

Сподівалися уже, що концерн матиме у бундестагу свою людину. Але базар має свої закони. І вже по тому, як Ганса Діхганса було занесено до виборчого списку кандидатів у депутати бундестагу, з'явився новий покупець — «Торговельна спілка», що об'єднує власників великих торговельних контор та універсальних магазинів. Новий покупець назвав більшу ціну за депутатське місце і замість Ганса Діхганса у списку кандидатів з'явилося прізвище ставленика боннських комерсантів — якогось Копфа...

Але й концерн Тіссена не відступав. Торг то є торг! Концерн збільшив свій внесок у виборчий фонд партії Аденауера до двох мільйонів марок, і в списках майбутніх депутатів бундестагу знову з'явилося ім'я Ганса Діхганса, а ім'я Копфа зникло.

Чи не цю вільну торгівлю мав на увазі канцлер Аденауер, коли недавно, звівши за своїм звичаєм очі до неба, урочисто проголосив, що наступні західнонімецькі вибори будуть «найвільнішими» виборами у світі?

ГРАБІЖНИЦЬКА ДОПОМОГА

З метою дальшого закабалення країн Латинської Америки, у США висунуто програму так званого «Союзу для прогресу». Підступна суть цього «Союзу» очевидна. Так, наприклад, згідно з його програмою, США мають намір виділити для Чілі 100 мільйонів доларів допомоги. Але тільки в 1961 році чілійський уряд мусить сплатити США по кабальних позиках 115 мільйонів боргів.

Звичайною мовою це називається грабунком, імперіалісти це називають допомогою.

Грабіжники раз мову завели:
— Ну і життя, скажу тобі, настало,
Бодай йому у ребра три коли!..
Гай, гай!.. Не те вже, що раніш
бувало...

Було ж візьму кого за комір:
«Ш-ш-а!
Ану, скоріш давай свої манатки!
Інакше з тіла вискочить душа!..»
Віддасть голубчик і покаже п'ятки.

Тепер же в людях послуху нема.
Приладишся кого за комір взяти,
А він одразу галас підійма
Та й може навіть ще по морді
дати...

— Е-е-е, любий друже, — інший
відповів, —
Я у цій справі ліпший метод
знаю:
Дарую людям паски до штанів,
Кругом кричу, що їм допомагаю,
Але за це — штани із них стягаю.

У байці далі має йти мораль,
Та це усе — не баєчка, на жаль.

Друже ПЕРЧЕ!

У тому, що моєму листуванню з тобою кінця краю не видно, винен не я, а заступник голови виконкому Чернігівської облради т. Горбань.

Я просив тебе торік допомогти нам купити добру пару волів, щоб витягати з грязюки машини, які грузнуть на під'їздах до нашої Новгород-Сіверської лікарні.

У березні цього року ти познайомив з моїм листом т. Горбаня. Він одписав тобі, що волів купувати не треба, бо під'їзд упорядкують найближчим часом, що облвиконком сам подбає про це.

Зараз, Перче, нібито волів купувати не треба: літо, сухо, машини своїми власними силами справляються з невпорядкованим під'їздом. Та незабаром підуть дощі. І знову почнеться те саме. Так чи не краще придбати воли раз, ніж покладатися на обіцянки т. Горбаня?

Чернігівська область. **М. ТВЕРДОУХ.**

Оголоси подяку від імені дітей дошкільного віку працівникам магазину № 40 «Київкниготоргу» за їхнє небачене піклування та турботи. Недавно для нашого єдиного садка прибуло накладною платнею 25 примірників брошури «Меню-розкладки і розрахункові таблиці хімічного складу харчових раціонів для дитячих садків». У дітей свято. Вони дякують київським дядям і тьотям, що ті не помилилися і не відправили у Болехів увесь тираж брошури — 25 тисяч примірників.

М. КОРОЛЮК.

м. Болехів,
Станіславської області.

Звертаємося до тебе від імені усіх жителів Климівки — селища, яке адміністративно підлягає Ворожбянській міськраді. Допоможи нам якось зрушити з місця Василя Петровича Перехода — голову виконкому міськради. Не подумай, що він загруз у непролазній грязюці в провулку Чехова.

Правда, тут, по дорозі на пожежу, не раз загрузала пожежна машина; часто бувало, що в болоті провулку чекала на допомогу і машина «швидкої допомоги». То якби Василь Петрович у тому болоті застряв, ми б тебе, Перче, не турбували — трактором витягли б, досвід маємо. А тут діло таке, що й трактор не допоможе — загруз наш голова міськради у трясовині, яка зветься байдужістю до вимог і потреб трудящих. Скільки йому не пишуть і не кажуть, що потрібно той проїзд по провулку Чехова впорядкувати, — він навіть не поворухнеться.

Надія, Перче, на тебе. Може твій вертольот буде надійнішим транспортом за наш трактор.

МЕШКАНЦІ КЛИМІВКИ.

Білопільський район,
Сумської області.

Ми вирішили конкретно поговорити з тобою про строки, які розтягаються в роки. У селі Адамполі четвертий рік на цю тему дебатують і дискутують. Дивляться на незавершені контури колгоспного клубу і дебатують. Ходять до голови Павла Мартиновича Левчука і дискутують.

З одного боку (з боку недобудованого клубу) Павло Мартинович проти закладів, які мають поліпшити побут колгоспників. А з другого боку (з боку дитячих ясел) Павло Мартинович — за. При чому тут дитячі ясла? — запитуєш. При тому, що в тих яслах не діти, а сам Павло Мартинович мешкає, хоч встиг спорудити собі добротний будинок.

Вибачай, Перче, що в часи високого розвитку інформаційної техніки ми вдалися до прадавнього методу — листування. Що поробиш? Думали надіслати радіограму, так і радіо у нас з минулого року не працює.

А. БОГАЧ, механізатор,
С. ТУКАЛО, службовець,
О. ЯРОСЛАВСЬКИЙ, колгоспник.

Старосинявський район,
Хмельницької області.

НА ВИСОКОМУ РІВНІ

... Саме на молодика до села Густі Млини завітав Архип Савелійович Протипіп.

Цій важливій події передувала інша, не менш важлива: на ганку сільського клубу з'явилася величезна об'ява, на якій червоним по білому було намальовано:

«До уваги колгоспників і інших громадян!

Сьогодні, цебто в суботу, ВІДБУДЕТЬСЯ ЛЕКЦІЯ ПРО ПОХОДЖЕННЯ ЛЮДИНИ ВІД АДАМА І ІНШІ РЕЛІГІЙНІ ЗАБОБОНИ, А ТОДІ ТАНЦІ ДЛЯ ВСІХ ПРИСУТНІХ.

Початок рівно о.....».

Незважаючи на те, що написане після «о» уже було зжоване чиїмсь надто допитливим телям, народу в клуб набилося повнісінько. Появу Архипа Савелійовича зустріли оплесками...

— Слово має лектор товариш Протипіп! — оголосив завклубом Федя Карась.

Поклавши на стіл свого опецькуватого, тричі переперезаного портфеля, що гастролював по навколишніх селах разом із своїм господарем, лектор без будь-якої розкачки розпочав чергове «поширення наукових знань»...

...Йшла друга година, відколи промовець виголосив першу тезу. Федя уже кілька разів доливав воду у заінвентаризований графин, а мудрі лекторські слова усе сипалися та й сипалися помаленьку, мов борошно з жорен.

— Історія походження людини, товариші, — говорив він, — дуже і дуже складна. Проте, як було сказано вище, ми її можемо пізнати. Правда, деякі висловлюють сумнів у вірогідності людського пізнання, додержуючись скептицизму, або ж зовсім заперечують можливість пізнання дійсності, стаючи на позиції агностицизму, але ж послідовний матеріалізм, як і послідовний ідеалізм, є моністичним вченням, а дуалісти визнають два рівнозначні начала — духовне і матеріальне. Отже, що б там не говорили Берклі, Фіхте, Гегель та інші суб'єктивні і об'єктивні ідеалісти, людина пройшла не абстрактний, а конкретний шлях розвитку — від пітекантропа і до сучасного гомо сапієнса...

На початку лекції була напружена тиша — усім хотілося збагнути, що ж то так мудро людина про життя говорить. Коли ж стало ясно, що це — марна справа,

присутні самі почали подавати досить бурхливі ознаки життя: говорили про погоду, про артільні, про свої і чужі справи, про те, що в Секлети собака сказився і свиню покусав...

Але Архип Савелійович зробив свою справу: переговорив і заговорив усіх. Під кінець у залі тиша була, як у космосі. Один лише дід Омелько, якому від Покрови пішов десятий десяток, найбанальнішим способом порушував тишу — висвистував носом десь у кутку на задній лаві...

— Громадяни, які будуть запитання? — подав, нарешті, голос Федя, витираючи лоба.

— Усе ясно! — вихопилася була котрась із дівчат, намагаючись наблизити обіцяні в об'яві танці. Але Федя зробив на неї страшні очі, і вона прикусила губу...

— Ну, то хто запитуватиме?.. Ніхто? Тоді дозвольте від вашого імені подякувати нашому шановному доповідачеві за лекцію на високім рівні і побажати...

Але тут раптом підвівся дід Омелько — він саме прокинувся і тому Федині заклики дійшли до нього з деяким запізненням.

— Дозвольте мені... — закректав дід, — так тому й бути, я виручу... Так-от, громадяни колгоспники і колгоспниці, і ти, Хведоре, як трудяща інтелігенція! Спасибі велике їм, вченому товаришу, за те, що вони, значить, потрудилися — приїхали до нас і розвіяли рештки пережитків у нашім сознанії... Сказано ж бо: «Вчення — світ, а невчення — тьма» і, як той казав, здорово дурили нас колись попи й дяки. От, приміром, отець Гавриїл... Теж були вони протопіп — цебто, старші над кількома попами... Ну, як сказати, вроді хветхвебеля... Так ото, було, як почнуть у церкві казання, то говорять, говорять — уже аж у лобі трудить, а вони все говорять! Такого, було, туману напустять, прости господи, що нічого не второпаєш... Ми ж, звісно, темні були і невтямки нам було, що зробити людину з ребра — це процесія вельми історична. Це тобі не раз плюнути, як ото в писанії сказано...

— Діду Омельку, регламент! — загукали дівчата й хлопці, — тут і так уже час пізній, завтра ж на роботу, а ви...

— Та цитьте! — гукнув дід Омелько, — не дадуть людині і слова сказати! Танцюльки їм у голові! От і збили... Так про що я? Ага.. Спасибі ж, кажу, велике товаришу за роз'ясненіє! Тепер всяк бачить, скільки ж то потрудився вседержитель, доки, мовляв, сотворив людину на високому рівні! І, обратно ж, тепер, дякувать їм, знаєм уже, що не Адам був першим, а той, як його... Кантроп.

Усі засміялися. Не сміявся лише Архип Савелійович—він уже мчав у сусіднє село...

Д. ВИШНЕВСЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

„Про Гната та його хату“

У фейлетоні під такою назвою, у № 13 журналу, Перець критикував херсонські організації за грубі порушення у розподілі житлової площі в місті.

Бюро Херсонського міськкому КП України обговорило цей фейлетон і визнало критику правильною.

Бюро відзначило, що все це сталося через недостатній контроль з боку міськкому партії за розподілом житлоплощі міськрадою, адміністрацією ряду підприємств та профспілковими організаціями. У місті виявлено факти коли квартири надавалися не за рішенням адміністрації та профспілкової організації, а за особистими вказівками окремих відповідальних працівників. Були також випадки, коли деякі працівники, використовуючи службове становище, незаконно обмінювали свої цілком задовільні квартири на ще кращі.

Бюро міськкому партії засудило таку негідну практику і накреслило заходи до поліпшення роботи по розподілу житлоплощі в місті і контролю за ним.

Зокрема, бюро міськкому КП України запропонувало міськраді анулювати ордер, незаконно виданий Алексєєву, а одержану ним квартиру повернути заводові карданних валів. На начальника управління раднаргоспу Матвєєва, який, використавши службове становище, домігся надання квартири своєму зятеві Алексєєву, накладено партійне стягнення.

Адміністрації заводу ім. Петровського запропоновано переселити начальника цеху заводу Готліба у квартиру, яку він займав до одержання нової квартири.

Бюро взяло до відома заяву секретаря парткому тресту «Херсонбуд» Лобузова, що він звільнить незаконно одержану ним нову квартиру.

Відповідним партійним організаціям доручено розглянути питання про незаконне одержання квартир Райзером, Маньком, Пархоменком, Зозулею, Розманом та Івановим.

За тяганину та бюрократизм при розгляді заяв робітників заводу ім. Петровського про надання квартир бюро зняло з роботи начальника відділу кадрів заводу Черевка. Що ж до заступника директора суднобудівного заводу Фоменка, який використав своє службове становище і незаконно одержав нову квартиру, то бюро вважає дальше перебування його на цій посаді неможливим.

За недостатню принциповість, відсутність належного контролю за розподілом житлоплощі у місті та занедбаність обліку на цій ділянці на голову виконкому Херсонської міськради Данилова накладено партійне стягнення.

ВОНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

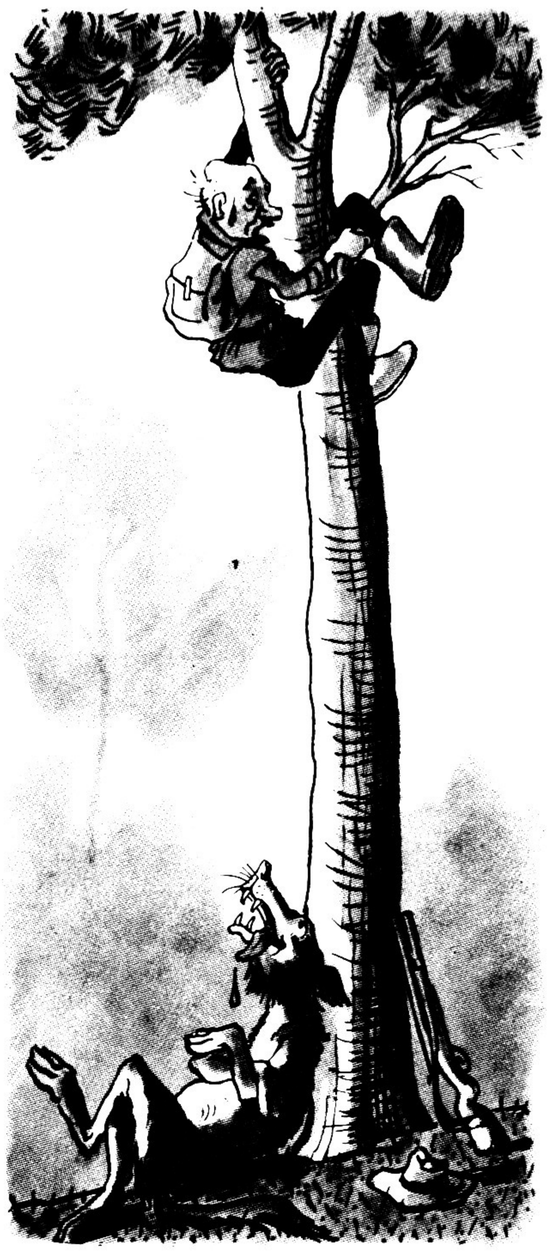

— Ех, ружжо б сюди...

ЧВАНЛИВА ХУСТИНА

Хвалилася Хустина носова:
«Усьому я на світі голова!
Начальству навіть носа можу втерти,
Хоч як би був він високо задертий».

М. ХИЖКО.

с. Глоби,
Ковельського району,
Волинської обл.

Мал. К. ЗАРУБИ.

— А це наш танцювальний майданчик...

Мал. Є. СЕНДЗЮКА.

— Чого це в тебе такий червоний ніс?
— Пом-м-м-мідорами закусював!

МРІЯ МИШІ

Якби я левом хоч на хвильку стала,
Я б нашого кота на клоччя розірвала!

В. НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка,
Новосанджарського району,
Полтавської області.

Мал. М. ФРОЛОВА (м. Ровно).

Почистили...

ПИЛЬНИЙ СТОРОЖ

Забрався злодій раз на лісосклад,
Його вціймав там Стороженко Гнат,
Піддав колоду:
— Ти ж неси, Семене,
Та не забудь, що треба і для мене.

М. НЕТЕСА.

м. Лубни.

БОРЕЦЬ З ПЕРЕЖИТКАМИ

Мал. Л. БОЙКА.

— Щоб я цього більше не бачив!!!

НУ Й ПІСНЯР

Щодня він створює пісні,
Але такі вони нудні,
Що їх не те що заспівати,
А тяжко навіть прочитати.

ПЛАНОВИК

Його поети мусять знати, —
Свої він плани їм носив
Про те, що хоче написати...
Оце і все, що він створив.

Дмитро МЕГЕЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Де ви ласти брали?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (461) (на украинском языке). Підписано до друку 6. IX. 1961 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17332 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 5510. Тираж 300 000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

СТАРА ШАРМАНКА